

IZ LENIČEVIH PRILOG

Nič ni važno, kje stojiš: spredaj ali zadaj, si viden ali neviden, bogat ali revan, slaven ali nepoznan. Na prvem mestu v župniji ali skrit v kamri, kjer čakaš na odhod s sveta. Samo eno je potrebno: da je tvoj glas, glas ljubezni do Boga in do ljudi, do bližnjega...

Krščanska svetost ni predvsem v dolgih in neprestanih molitvah in izrednih spokornih delih. V bistvu je svetost v tem, da se v svojih vsakdanjih dolžnostih in nalogah izkazujemo kot božje služabnike. Če naredimo božjo voljo za merilo svojega življenja in se trudimo za uresničenje krščanske ljubezni med dnevom, potem pravilno odgovarjamo na dar svetosti in se trudimo za svojo svetost.

Veliki napredek današnje znanosti lahko vodi k pozabljanju Boga. Kjer pa Boga ni, človeškemu razumu manjka prva, največja luč, ni več norme nračnosti, nastaja nered v umskem, nravnem in socialnem življenju.

Vedno smo na poti. Nikdar ne smemo biti podobni tistim, ki nimajo upanja. Naša domovina je nebo.

V IMENU LJUDSTVA

je delo domačinov, ki s to igro želijo počastiti blag spomin na rojaka škofa Leniča in samostojno Slovenijo.

BIOGRAFSKA DRAMA O ŽIVLJENJU, SODBI IN ZASLIŠEVANJU ŠKOFA STANISLAVA LENIČA

ZGODBA ZA SLOVENCE S SRCEM

V IMENU LJUDSTVA

IGRALCI

ŠKOF STANISLAV LENIČ – MATJAŽ ŠPILER
SODNIK – ZDRAVKO VEGLJ
ZASLIŠEVALEC – JERNEJ ZORKO
KAPLAN TOMAZIN – MARJAN LOPATIČ
MAČEHIN OČE – FRANC ILC
BOTER JANEZ – STANE VEGLJ
OROŽNIK – JOŽE TURŠIČ
SESTRA MICA – MAJA OGRAJŠEK
PROFESOR EHRLICH – SAMO MARINČEK
MATI TONETA TOMŠIČA – VIDA JALOVEC
ŠKOF ROŽMAN – DUŠAN BEVC
MICA IZ SODRAŽICE – MARTINA ZORIČ
NJEN MOŽ FRANC – FONZI DUHANIČ
LOJZKA – META GASIOR
TAJNIK – JURE ŠPILER
ŠKOF ALOJZIJ ŠUŠTAR – MARTIN DUHANIČ

SCENA: Fonzi Duhanič, Vojko Ambrožič, Meta Gasior, Metka Špiler, Dušan Bevc, Jernej Zorko, Nana Krapež, Andrej Turšič.

LUČI: Jure Špiler, Samo Marinček.

KOSTUMOGRAFIJA: Nana Krapež in igralci.

TEKST NAPISAL IN REŽIRAL: JANEZ ŽAKELJ.

1. dejanje – zemlja

1. prizor: (leto 1947): Sodnik prebere obsodbo Stanislava Leniča.
2. prizor: Zaslliševalec naredi opis obsojenca in izpostavi njegovo privatno posest v Župeči vasi.
3. prizor: (leto 1922): Mačehin oče želi razglasiti malega Stanka za neprištevne, da bi s poroko svojega sina in Leničeve sestre prišel do zemlje.

2. dejanje – slovenska

1. prizor: (leto 1948) Sodnik izprašuje Leniča o njegovi mladosti in šolanju. Spotika se ob njegovih velikih dobrotnikih Tomazinu in prevajalcu prof. Omerzi. Nakaže tudi uboj prof. Ehrlicha, češ da je bil opij za mlade.
2. prizor: (leto 1942) Profesor misiologije Ehrlich Lambert (tudi velik dobrotnik ubogih) končuje predavanje in odgovarja na pisna vprašanja študentov. Govori o samostojni Sloveniji in o nuji, da se je že v naprej potrebno pripraviti na mirovno konferenco. Fante poziva, da ne bi nikdar zatajili očetove zemlje in materinega jezika. Napove tudi svojo smrt.
3. prizor: Lenič pričuje, da ni bilo nobenega profesorja ne koga drugega, ki bi tako navdušujoče govoril o slovenstvu.

3. dejanje – trpi

1. prizor: (leto 1950) Sodnik in zaslliševalec se pogovarjata o stanju v državi, o zaprtih duhovnikih. Lenič noče podpisat obsodbe Rožmana. Zaslliševalec predlaga trše ukrepe.
2. prizor: (1942) Mati Toneta Tomšiča pride k škofu Rožmanu, da bi ta posredoval za njenega sina. Škof s težkim srcem obljubi, da bo poskusil. Škofov tajnik Lenič pospremi škofa k posredovanjem in ta izpriča, s kakšnim odporom gre posredovat in da to počne samo zato, da bi reševal ljudi.

KRATEK ODMOR.

4. dejanje – v samoti

1. prizor: (1951) Leničev monolog v samici prikazuje njegovo intimno podoživljanje ječe. V njem vre boj in vprašanje, zakaj je vse to potrebno. Prav na cvetno nedeljo pa je doživel tudi eno najbolj osebnih doživetij Boga, ki jo je pozneje opisal kot občutek največje radosti in veselja.
2. prizor: Vzkliki komunističnih revolucionarjev spominjajo na religiozno poveljevanje ljudi in sistema. Težke čase enoumja še podkrepil Leničeva molitev v samici – Gospod usmili se ...

ODMOR – 10 MINUT.

5. dejanje – dober odnos

1. prizor: (leto 1952) – V tem letu se je naredil preobrat in Jugoslavija je pretrgala stike in zaostri se je odnos z Rusijo in Vatikanom. Prizor zasliševanja se vživi v to novo situacijo in postavlja pod vprašanje verodostojnost komunistične oblasti.

2. prizor: (leto 1955) Kljub očitkom, da je Lenič nesposoben pravih socialističnih odnosov, je na mestu župnika v Sodražici s svojim neposrednim in odkritim odnosom znal pridobiti srca mnogih in je prinesel med ljudi nov zagon in upanje, da se ga še danes mnogi radi spomnijo.

6. dejanje – je napredek

1. prizor: (1962) Ko je postal Pogačnik škof, je enega prvih dekretov namenil Leniču in ga imenoval za generalnega vikarja na škofiji. Začel se je koncil in Lenič je bil doma gonilna sila v obnavljanju Cerkve po smernicah koncila.

2. prizor: (1980) Titova smrt in Leničeva prošnja za mir, spravo in svobodo v domovini.

7. dejanje – v samostojnost

1. prizor: (1989) Mnogi dvomi so bili izraženi ob nastanku samostojnosti. JLA je samostojno odločitev slovenskega naroda označila za izraz nepokornosti in je načrtovala napad na Slovenijo.
2. prizor: (28. 12. 1990) Lenič na bolniški postelji v pogovoru s škofom Šuštarjem govori o uspelem plebiscitu. Zaveda se, da bo kmalu umrl.

